

24. februar 2012

Sundheds- og Forebyggelsesudvalget
Folketinget, Christiansborg
1240 København K

Direktionen
Strandboulevarden 49
2100 København Ø

Direkte Tel +45 3525 7201
lvp@cancer.dk
www.cancer.dk

UNDER PROTEKTION AF
HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN

Til medlemmerne af Folketingets Sundheds- og Forebyggelsesudvalg

Kræftens Bekæmpelse glæder sig over, at Folketingets Sundheds- og Forebyggelsesudvalg har taget initiativ til et åbent samråd den 28. februar 2012 om erstatningsansvarsloven, herunder til en drøftelse af, hvorvidt der ved en eventuel revision af erstatningsansvarsloven bør indføres lovhjemmel til reduktion i udmålingen af erstatning til skadelidte, som enten allerede er afgået ved døden, inden erstatningen kommer til udbetaling (mellemkommende død), eller som må forventes kun at ville leve med generne fra skaden i kort tid (forventet kort restlevetid).

Østre Landsret har i en enig dom den 17. januar 2012 afgjort, at det var ulovligt at reducere erstatningen til en ung kræftsyg kvinde, fordi hun må forventes at dø inden for 4 år fra skadens indtræden. Afgørelsen er efterfølgende anket til Højesteret, og indtil Højesterets afgørelse forligger, ved vi ikke med sikkerhed, hvad der er gældende ret på området.

Kræftens Bekæmpelse vil med denne henvendelse tilkendegive foreningens holdning til reduktion af erstatninger ved forventet kort levetid og mellemkommende død.

Forventet kort levetid

Kræftens Bekæmpelse finder det uetisk og stødende at indrette erstatningsreglerne på en sådan måde, at det for at kunne udmåle fuld erstatning, er nødvendigt først at fastslå, hvor længe den pågældende vil være i live.

En ting er, at man i forhold til behandlingen af disse sager undersøger, hvordan og hvor meget sandsynligheden for at overleve er blevet påvirket af, at man overser sygdommen og først langt senere får stillet diagnosen og kommer i behandling. Noget helt andet er, at man går skridtet videre og foregiver, at man også kan bruge statistikken til at forudsige, hvordan det vil gå i det konkrete tilfælde.

Statistik fortæller ikke noget om, hvordan det vil gå den enkelte. Er sandsynligheden for at være live efter fire år 15 procent betyder det, at man må regne med, at 15 vil være i live og 85 døde, når der er gået fire år, men ingen kan vide og udtale sig om, hvorvidt en konkret borger

vil tilhøre gruppen på 15, der forsat er i live, og måske lever til de blive 80 år, eller tilhører gruppen på de 85, der er døde efter fire år.

At indrette erstatningsreglerne så de, der rammes af en alvorlig skade, kun kan få fuld erstatning, hvis de er i live fire år efter skadestidspunktet, giver også anledning til en lang række andre problemer både for den enkelte og for behandlesystemet.

Hvis man gør det til en betingelse for at få fuld erstatning, at man er i live i en bestemt periode efter skadestidspunktet, stiller man skadelidte i en umenneskelig situation, fordi den pågældende eksempelvis af hensyn til sine efterladte kan føle sig presset til at sige ja til en livsforlængende behandling, der måske nok forlænger livet, men samtidig fratager den pågældende livskvaliteten på grund af svære, alvorlige bivirkninger og smerter.

Hertil kommer, at det stiller læger i en vanskelig situation, hvis eksempelvis patienten selv eller de pårørende presser på for at få lov til at forsætte en behandling, langt ud over, hvad der menneskeligt, fagligt og etisk er forsvarligt alene med det formål at holde patienten i live indtil vedkommende kan få fuld erstatning.

Man bør derfor ved en eventuel revision af erstatningsansvarsloven fjerne enhver tvivl om, at reduktion af erstatningerne ved forventet kort levetid er ulovlig.

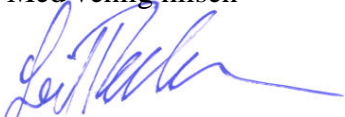
Mellemkommende død

For så vidt angår spørgsmålet om reduktion af erstatningen i tilfælde af mellemkommende død, hvor skadelidte dør, inden erstatningen kommer til udbetaling, er Kræftens Bekæmpelse imod, at man foretager reduktion i erstatningerne.

Et af problemerne med brugen af reduktion af erstatningerne ved mellemkommende død er, at man risikerer, at det bliver den til enhver tid gældende sagsbehandlingstid, der bliver afgørende for, hvordan to i øvrigt fuldstændige ens tilfælde bliver kompenseret.

Det bør ikke være tilfældigheder, herunder længden af sagsbehandlingstiden hos Patientforsikringen, der afgør størrelsen af erstatningen, og man bør derfor efter Kræftens Bekæmpelses opfattelse også fjerne muligheden for at reducere erstatningen i tilfælde af mellemkommende død.

Med venlig hilsen

Leif Vestergaard Pedersen
adm. direktør